

*Hồi Thứ Bốn Mười Ba***KỶ CHIÊU SÁT ĐỊCH (KỶ CHIÊU GIẾT ĐỊCH)**

Hàn Tiểu Tranh ra một chiêu sát địch, không hề lưu tình, rồi lập tức vịn mình bật lên, nhằm hướng Đoạn Như Yên bổ tới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc bấy giờ, toàn bộ số thi thể trong phòng để xác đã lật tung mớ vải trắng, nhảy ra khỏi giá.

Hàn Tiểu Tranh la lớn: “Cẩn thận!”

Kỳ thực trong lúc Hàn Tiểu Tranh ra tay, Đoạn Như Yên đã cảm thấy bất diệu, nhưng trong tay nàng không có món binh khí nào cả, nhất thời chỉ có thể dĩ tĩnh chế động.

Hàn Tiểu Tranh còn đang ở trên không, nhìn thấy có ba người đã xông đến trước mặt Đoạn Như Yên, trong lòng gấp rút, lập tức phóng kiếm về phía Đoạn Như Yên: “Dùng kiếm của ta! Ta dùng vỏ kiếm!”

Đoạn Như Yên nhanh chóng tiếp lấy.

Lúc này vừa đúng có một người hươu đao quét ngang. Thân hình Đoạn Như Yên như mây như khói, thụp xuống bất khả tư nghị, rồi từ một góc độ kỳ dị lách ra, đồng thời vung trường kiếm lên đâm xuyên qua người kẻ kia.

Cùng lúc đó, Hàn Tiểu Tranh đã phi thân đến bên cạnh, một chưởng đã trúng ngay một người trong đám khiến hắn bay thẳng ra ngoài, đầu bể óc nát văng ra tứ tung.

Gã còn lại cũng không giữ được mạng, Hàn Tiểu Tranh phi cước đá trúng vào một cái giá đặt thây làm cho cái giá văng lên, văng trúng gã ấy, chỉ nghe một trận “rắc rắc” kêu loạn lên, trong đó có tiếng gãy vỡ của cái giá gỗ, cũng có tiếng xương cốt của đối phương bị gãy nát.

Kết quả, người cùng giá nằm cả trên đất.

Đoạn Như Yên nhặt lấy thanh đao của kẻ vừa chết. Hàn Tiểu Tranh nói: “Tựa lưng vào ta! Đưa kiếm cho ta!”

Vào lúc này, lại nghe tiếng binh khí va chạm vang lên ở nơi khác.

Hàn Tiểu Tranh nhìn sang mới biết là Hạ Vũ. Không khỏi bàng hoàng, vì Hàn Tiểu Tranh vốn cho rằng đây là do Hạ Vũ giở trò.

Hàn Tiểu Tranh hét lớn: “Hạ cô nương, sát qua bên này!”

Bấy giờ, bọn họ cách Hạ Vũ khoảng hai trượng, sau khi Hàn Tiểu Tranh gặp sự cố, một mặt giết địch, một mặt lo đỡ cho Đoạn Như Yên, thêm vào trong bụng đã nhận định đây là âm mưu của Hạ Vũ, cho nên này giờ không lưu ý thấy Hạ Vũ cũng đang bị công kích.

Chỉ nghe Hạ Vũ mắng lớn: “Đồ khốn kiếp! Thật là xảo quyệt!”

Lời nói chưa dứt thì một tiếng thét thảm thiết vang lên, nhưng không phải là tiếng của nữ nhân. Hàn Tiểu Tranh an tâm phần nào, gấp rút cùng Đoạn Như Yên xung phá sang phía Hạ Vũ để một là có thể tiếp ứng cô ta, hai là qua bên đó càng gần cửa hơn.

Hạ Vũ thấy hai người tiến đến gần mình, bất giác đảm khí đại tăng, chiêu thức biến hóa càng lanh lợi hơn, lại có thêm một tên bị kiếm của cô nàng hốt mất nửa cái đầu.

Lúc này đã có sáu bảy tên chặn giữa Hàn Tiểu Tranh và Hạ Vũ.

Hàn Tiểu Tranh biết rằng hiện giờ quan trọng là tập trung lực lượng, cho nên kiếm hạ bất dung tình, ra tay thật độc, võ công của sáu bảy tên này đều không phải yếu, nhưng cũng không ngăn nổi kiếm thế kinh người của Hàn Tiểu Tranh, phải lần lượt thoái lui.

Mắt đã nhìn thấy được thời cơ hội hợp với Hạ Vũ, đột nhiên ngọn đèn dầu duy nhất tắt ngấm, gian nhà tối sầm lại.

Liền nghe Hạ Vũ kêu lớn: “Ngồi xuống!”

Hàn Tiểu Tranh lập tức đặt tay lên vai Đoạn Như Yên nhấn một cái, cùng nhanh chóng ngồi xuống. Tiếp theo lại nghe tiếng ám khí xé gió rít lên.

Mấy tiếng kêu thét liên tiếp vang lên, dường như có mấy người ngã gục xuống.

Trong nhà tối tăm như vậy, đối với mấy người bên Hàn Tiểu Tranh thì đây lại là dịp tốt.

Hàn Tiểu Tranh vội nắm tay Đoạn Như Yên, hạ thấp giọng nói: “Xoay lưng về phía Hạ cô nương đánh ra!”

Đoạn Như Yên lập tức hiểu ra ý của Hàn Tiểu Tranh, hai người nắm chặt tay nhau thì tất nhiên sẽ không đánh nhằm đối phương, mà họ xoay lưng về phía Hạ Vũ để đi thì cũng sẽ không gặp phải Hạ Vũ. Cứ như vậy, ba người bọn họ sẽ không đánh nhằm người bên mình. Còn đối phương đông người, rất dễ tàn sát lẫn nhau.

Kế đó, Đoạn Như Yên và Hàn Tiểu Tranh lập tức từ cùng một hướng đánh qua, trong bóng tối ưu thế người đông của đối phương không thể hiển hiện được nữa, nơi nào Hàn Tiểu Tranh hướng tới, kẻ nào ngăn cản cũng đều bị bật ra.

Bỗng nhiên, cánh cửa duy nhất của gian nhà mở tung ra.

Trong phút chốc, trong nhà lại sáng lên.

Hàn Tiểu Tranh chợt phát hiện Hạ Vũ đã biến đâu mất.

Trong tâm Hàn Tiểu Tranh không khỏi trầm xuống, không biết cô ta đã bị trúng độc thủ hay cô ta vốn là người của đối phương, vừa rồi chỉ bất quá là đóng kịch cho Hàn Tiểu Tranh xem.

Bất luận là trường hợp nào, cũng đều không phải chuyện tốt.

Đột nhiên, một cái giá đặt thây lại văng lên.

Hạ Vũ lại xuất hiện ngay bên dưới. Hai chân cô nàng nhún một cái, người liền bay lên như bông liễu, lúc lực đạo đẩy người vừa hết, cũng vừa kịp đuối tới cái giá đặt thây đang bay trên không.

Chân nàng lại điểm vào cái giá, thân người lại mượn thêm lực lướt ra, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Hàn Tiểu Tranh.

Vừa chạm đất, nàng đã vội nói: “Mau cởi bỏ đôi giày!”, thanh âm hiện rõ nét kinh hoảng.

Hàn Tiểu Tranh ngập ngừng, rồi vừa cởi giày vừa hỏi: “Sao phải cởi bỏ giày?”

Hạ Vũ nói: “Nhất định bọn chúng đã giở trò trong giày rồi!”

Giọng nói vừa dứt, liền nghe có người vỗ tay nói: “Con nha đầu thật thông minh! Không trách được ta ở đây mà người cũng có thể tìm ra!”

Hàn Tiểu Tranh nhìn về hướng phát ra tiếng nói, rõ ràng đó là Lữ Nhất Hải.

Đôi mắt Hàn Tiểu Tranh trong phút chốc đã đỏ ngầu như máu.

Lại nghe Hạ Vũ nói: “Có cảm thấy gì bất ổn không?”

Hàn Tiểu Tranh ngẫm vận động nội lực, vừa sợ vừa giận nói: “Có chút ngứa ngáy!”

Hạ Vũ tức tốc lấy ra một viên thuốc, ném cho Hàn Tiểu Tranh: “Mau uống đi, nó không thể giải độc, nhưng có thể bảo đảm nội tạng trong mười hai canh giờ độc tính không thể phát tác!”

Hàn Tiểu Tranh tiếp lấy viên thuốc rồi hỏi: “Chỉ có một viên thôi sao?”

Hạ Vũ nói: “Người tưởng đó là thuốc trị phong hàn cảm mạo hay sao? Loại thuốc này trên thiên hạ bất quá chỉ có chín viên!”

Hàn Tiểu Tranh không nói gì cả, đột nhiên xuất thủ cực nhanh điểm vào huyệt đạo của Đoạn Như Yên, lập tức cô không thể động đậy gì nữa; thủ pháp của Hàn Tiểu Tranh nhanh đến mức kinh khiếp.

Bị cấp điểm vào huyệt Nhân Nghênh, Đoạn Như Yên không tự chủ được, liền há miệng ra, Hàn Tiểu Tranh ném viên thuốc vào rồi điểm vào huyệt Thượng Khang Tuyền, giải khai huyệt Nhân Nghênh, vỗ vào lưng Đoạn Như Yên một cái, giải khai huyệt Thượng Khang Tuyền và giải đại huyệt.

Toàn bộ quá trình này chỉ diễn ra và hoàn tất trong chớp mắt, nội tạng một hơi thở.

Hạ Vũ thất thanh: “Người...!”, còn Đoạn Như Yên thì nước mắt đã ràn giụa trên mặt.

Hàn Tiểu Tranh bình tĩnh nói: “Ta nội công thâm hậu, nhất thời nửa khắc không có chuyện gì đâu, chỉ cần giết được Lữ Nhất Hải, không sợ không có thuốc giải!”

Lữ Nhất Hải cười lớn: “Ý hay, ý hay! Nhớ lại hai năm trước, người còn là một thằng ranh chưa ráo mũi, thật không ngờ hôm nay lại hào khí xung thiên! Không đơn giản!”

Ngừng lại một chút, hần lại nói: “Nhưng mà ta không thể bảo đảm ta nhất định có thuốc giải! Vốn dĩ ta có thuốc giải, nhìn xem!”. Vừa nói hần vừa móc trong bụng áo ra một lọ thuốc nhỏ: “Đây chính là thuốc giải, nhưng nếu người nhất định chống đối ta, nói không chừng ta hoảng sợ, lọ thuốc giải này sẽ rơi xuống đất!”

Hần thở dài rồi lại nói: “Người đừng mơ đến chuyện nhặt nó từ dưới đất lên, bởi vì nó là một loại nước, đổ xuống đất là cái gì cũng mất hết! Người không phải ăn luôn cả đất chứ?”

Lúc này, tất cả bọn người bên phe Lữ Nhất Hải đã như các chòm sao xung quanh mặt trăng, vây hần vào giữa.

Lữ Nhất Hải nói tiếp: “Cho nên, ta hy vọng người không chống đối với ta, giữa ta với người lại chẳng có oán cừu gì! Không sai, hai năm trước ta từng phái người giết người, nhưng cuối cùng không phải là vẫn không thành sao? Chúng ta hoàn toàn có thể cười miễn ân oán! Chỉ cần người không chống lại ta, ta có thể đưa thuốc giải cho người!”

“Nhưng mà, hai con nha đầu này ta không thể tha được. Hai đứa chúng nó lâu nay đuổi cùng giết tận ta, giống như oan hồn không tan. Không giết chúng nó, ta ngủ cũng không được yên ổn!”

Hạ Vũ nói: “Không ngờ lần này lại bị lão hồ ly người gửi ra cái gì rồi.”

Lữ Nhất Hải nói: “Đừng quên ta đã có thể dùng thân phận tử thi ở chỗ này hơn nửa năm rồi, ở đây chắc chắn sẽ có người của ta, người muốn bọn người trong nha môn phối hợp với người, có khác nào người đứng cạnh bên ta mà kêu lớn: Lữ Nhất Hải, ta muốn đến giết người! Người nói xem ta có ngốc đến mức cơ hội tốt thế này mà không lợi dụng không?”

Hạ Vũ phản nộ nói: “Người đừng vui mừng quá sớm!”

Lữ Nhất Hải đáp: “Không sai, ta không nên vui mừng quá sớm, ta nên cùng lúc bắt được hai người rồi hãy vui mừng mới đúng! Nhưng mà việc này chỉ là việc sớm muộn mà thôi, ta có vui mừng sớm một chút cũng không ảnh hưởng gì việc chính, đúng không?”

“Nếu không phải tiểu huynh đệ này mắt sáng, chỉ cần hần nằm xuống giá đỡ thi thể rồi thì khỏi nghĩ đến chuyện đứng lên lại!”

Hàn Tiểu Tranh nghe vậy, không dám được phải nhìn sang cái giá đỡ thây mà mình đã chuẩn bị nằm lên. Vừa nhìn qua đã khiến Hàn Tiểu Tranh giật mình, trên mặt giá đã lộ ra mười mấy mũi dao sắc bén vô cùng, mà đáng sợ hơn nữa là hai cạnh còn có vòng sắt cong ra. Nếu có người nằm lên, vừa khớp có thể khóa chặt người nằm trên đó.

Hiển nhiên là do kiếm của Hàn Tiểu Tranh khi điểm lên giá để mượn lực, đã vô ý chạm vào cơ quan.

Lữ Nhất Hải thở dài rồi nói: “Ta vốn chẳng cần phải ra tay, lúc các người nằm trên mặt giá, không thể động đậy, mười mấy mũi dao cắm vào người các người không thể giết chết được các người, nhưng lấy mạng các người chính là độc trong đôi giày đây, đây là một việc hoàn mỹ hết sức! Các người có thể từ từ ném được mùi vị tử vong từng lúc đến gần các người!”

Khi Hàn Tiểu Tranh nắm tay Đoạn Như Yên, Hàn Tiểu Tranh cảm nhận được bàn tay nàng trở nên lạnh như băng, lại đang run lên nhè nhẹ.

Hàn Tiểu Tranh dùng lực nắm chặt tay nàng, hạ thấp giọng: “Đoạn cô nương, ta sẽ khiến hãn nộ máu trả máu!”

Lữ Nhất Hải nhìn Đoạn Như Yên nói: “Đoạn cô nương, mấy năm không gặp, cô càng đẹp ra. Theo lý mà nói ta đã từng tuổi này, nói chuyện như thế cũng có chút vô sỉ, nhưng còn cách nào chứ? Trời sinh ta chính là một kẻ vô sỉ! Ta rất nuối tiếc đối với chuyện năm xưa chưa hoàn toàn chiến đoạt được cô. Không biết hôm nay có cơ hội làm tròn nguyện vọng năm xưa không?”

Hàn Tiểu Tranh như một mũi tên dài bắn ra.

Lữ Nhất Hải giơ lọ thuốc giải trong tay lên.

Thế tiến của Hàn Tiểu Tranh vẫn không ngừng.

Lữ Nhất Hải buông tay.

“Bang” một tiếng, lọ thuốc giải đã rơi xuống đất.

Lúc này, Hàn Tiểu Tranh đã đến gần hãn trong gang tấc, nếu Hàn Tiểu Tranh tiếp lấy thuốc giải thì vẫn còn kịp.

Nhưng Hàn Tiểu Tranh lại không làm vậy, mà là một chiêu Duy Kiếm Độc Tôn, lãnh điện huyền mục, kiếm khí vạch không, thẳng như cắt vải.

Vô số ánh chớp tung hoành nhưng toàn chỉ hướng về một mục tiêu.

Lữ Nhất Hải biến sắc, lật tay kéo mạnh, đã có hai người bị hãn đưa ra trước mặt che chắn.

Hai người đó lập tức biến thành hai cái xác chết thối, ngay cả “hự” cũng không kịp “hự” thành tiếng, mạng đã táng hoàng tuyền.

Lữ Nhất Hải lại thừa cơ hội này, rút đao của mình ra, lớn tiếng kêu:

“Tiểu tử, vì sao cả thuốc giải người cũng không lấy?”, trong tiếng kêu như đã có cuồng phong bạo xuất, lưỡi đao đâm thẳng quét tròn, nhanh không thể tả.

Hàn Tiểu Tranh cười lạnh lùng nói: “Người cho rằng ta sẽ mắc bẫy người sao?”

“Xem ra người cũng không ngốc”

Trong lúc nói, hai người đã tiếp hơn mười chiêu.

Lữ Nhất Hải sau khi tránh được mấy kiếm hiểm hóc, cả người đều toát mồ hôi lạnh. Hắn không ngờ rằng hai năm không gặp, Hàn Tiểu Tranh đã từ một người không hề biết chút võ công trở thành một tuyệt thế cao thủ, thân mang võ lâm tuyệt học!

Lữ Nhất Hải nói: “Tiểu tử! Gái đẹp rất nhiều, ngươi hà tất phải bán mạng vì chúng nó?”

Hàn Tiểu Tranh gắt lên: “Ngậm cái miệng thú vị của ngươi lại!”

Lữ Nhất Hải quả nhiên không nói nữa, không phải hắn không muốn nói, mà là bị kiếm của Hàn Tiểu Tranh bức đến không thể nói được thành lời nữa.

Hai bóng người đang với tốc độ kinh người qua lại tiến thoái, đao quang kiếm ảnh ngập trời, hư thực khó lường.

Dù cho có người đến sát bên để xem cũng không cách nào phân biệt rõ được chiêu thức, thậm chí cả hai bóng người cũng không tách ra được. Chỉ có thể nghe được tiếng đao kiếm chạm nhau không ngừng vang lên, chỉ có thể nhìn thấy những lần sáng bay lượn rực rỡ.

Hướng chi, lúc này đã không còn có người dám đến sát bên, bởi vì Đoạn Như Yên và Hạ Vũ cũng đang quần nhau với thuộc hạ của Lữ Nhất Hải.

Số người này có lẽ là bộ hạ cũ của Lữ Nhất Hải, cũng có thể là người của Vô Nhai Giáo do giáo chủ Tống Mễ phái đến cứu hộ Lữ Nhất Hải, dù sao võ công cũng không phải rất cao, chỉ được cái số người đông, còn có thể duy trì được một lúc, nhưng thời gian cũng không kéo dài được lâu, vì Đoạn Như Yên ra tay rất dữ, chiêu chiêu đều sát cơ trùng trùng.

Còn Quỷ Điểm Tử của Hạ Vũ lại cực nhiều, số người chết trên tay nàng có hơn phân nửa là chết một cách hết sức lạ lùng.

Trong đó có một gã đang công kích Hạ Vũ, chân của nàng một cong một thẳng, cái giá trống mà vốn Đoạn Như Yên chuẩn bị nằm lên đột nhiên dựng đứng, đập vào gã kia. Cơ quan trên giá lập tức bị động, gã bị vòng sắt khóa lại trên đó.

Kiếm của Hạ Vũ bèn từ trên đỉnh đầu gã rạch qua.

Người sau cùng ngã xuống là người của Lữ Nhất Hải, chiến cục dường như là chỉ một bên ngã gục, xem ra lần này Lữ Nhất Hải có chấp cánh cũng khó bay.

Lữ Nhất Hải càng không ngờ rằng Hàn Tiểu Tranh đến tính mạng mình cũng không luyến tiếc, không khỏi kinh sợ.

Đột nhiên, Hàn Tiểu Tranh “úy” một tiếng, kiếm pháp ngừng lại.

Trừ phi độc Hàn Tiểu Tranh trúng dưới chân đã bắt đầu phát tác?

Lữ Nhất Hải mừng thầm trong bụng, tinh thần cũng được chấn chỉnh lại, không còn một mực thoái thủ nữa, mà bắt đầu thừa cơ công kích!

Quả nhiên, kiếm pháp của Hàn Tiểu Tranh bắt đầu có chút trì hoãn, gần như lực

đạo cũng có chút hư phù.

Lữ Nhất Hải đầu dễ bỏ qua cơ hội như thế? Lạnh lùng mỉm cười, ngọn đao trong tay phóng ra cuồn cuộn, như phong như triều, hiểm độc và dữ tợn.

Kiểm pháp của Hàn Tiểu Tranh chỗ nào cũng bị khống chế, dường như có phần không đến đúng vị thế. Lữ Nhất Hải xông pha trận mạc đã lâu, biết rằng đây chính là chứng trạng khi độc phát lực kiệt.

Lữ Nhất Hải vô cùng đắc ý, một thanh đơn đao sử đến mức xuất quỷ nhập thần, tiếng đao vạch không mũi rít rát tai, như muốn nhiếp hồn đoạt phách người ta.

Sau vài chiêu tấn công liên tục, bước chân Hàn Tiểu Tranh vừa lạng choạng, sau lưng đã lộ ra một yếu điểm rõ rệt.

Lữ Nhất Hải cũng đã nhìn thấy, lòng hân mừng thầm như muốn reo lên. Khuỷu tay phải nhấn xuống, lưỡi đao nhanh như truy tinh cản nguyệt, lạng lẽ hướng về sau lưng Hàn Tiểu Tranh mà chém mạnh tới.

Lữ Nhất Hải chờ đợi cục diện chiến trường máu văng tung tóe, máu tươi như hoa hồng nộ phóng bắn ra.

Lữ Nhất Hải không thể nhịn nổi nữa, rốt cuộc hân cũng cười ra thành tiếng.

Hàn Tiểu Tranh trù trừ, còn gì để có thể lo lắng nữa?

Chính lúc tiếng cười của hân vang lên, lại nghe tiếng cười của Hàn Tiểu Tranh cũng vang lên theo.

Lữ Nhất Hải chợt giật thót mình, nhưng đây chỉ là một chớp mắt rất ngắn. Sau đó, hân cảm thấy một sự đau đớn cực kỳ đáng sợ từ tay phải hân truyền đến.

Lúc hân kinh hải nhìn qua, hân nhìn thấy tay phải của mình đã đứt lìa ngay chỗ cổ tay, cả bàn tay cầm đao cùng rơi xuống đất.

Làm sao lại như thế?

Lữ Nhất Hải như muốn ngất đi.

Đây không phải chỉ do nguyên nhân cơn đau mà là do hân quá kinh ngạc. Vì sao sự tình lại có thể biến hóa kinh người như vậy?

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nói: “Người mắc lừa rồi! Võ công của ta làm sao có thể kém cỏi như vậy? Nếu như ngươi vẫn tiếp tục một mực phòng thủ, có lẽ ta thực sự sẽ bị ngươi kéo đến lúc độc tính phát tác! Nhưng bây giờ ngươi nén không nổi khí nên mới thất bại!”

Gương mặt Lữ Nhất Hải méo mó không ra hình dạng gì nữa. Hân nghiêng răng nghiêng lợi: “Lão phu không dễ gì chịu thua như thế, có thể đến cuối cùng người ngã xuống là người!”

Hàn Tiểu Tranh vẫn cười lạnh lùng nói: “Vậy sao?”

Hàn Tiểu Tranh chậm chậm tiến đến Lữ Nhất Hải, ánh mắt lạnh như lưỡi đao.

Lữ Nhất Hải chậm chậm lùi về phía sau, tay phải hấn máu chảy không ngừng, trong đôi mắt hấn lóe lên ánh sáng của một con dã thú.

Hàn Tiểu Tranh tiến một bước, kiếm quang xẹt ra.

Một dòng máu tươi lại bắn lên không, cả cánh tay trái của Lữ Nhất Hải đã bị đứt lìa. Hấn rống lên một tiếng kêu gào thảm thiết.

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nói: “Kiếm này là chém giùm Diệp Thích!”

Lời nói chưa dứt, kiếm của Hàn Tiểu Tranh lại như điện xẹt vung ra như muốn đoạt lấy hồn phách của đối thủ.

Lữ Nhất Hải đương nhiên muốn né. Thân hình của hắn vẫn còn rất nhanh. Nhưng dù có nhanh hơn nữa cũng không thể nhanh hơn mũi kiếm của Hàn Tiểu Tranh.

“Xoẹt”, thân người Lữ Nhất Hải vừa bắn lên, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã rạch qua trước ngực hắn.

Thêm một vết thương dài một tấc, sâu hai phân vào trước ngực Lữ Nhất Hải. Máu thịt lòi ra, thấy cả thớ nhũ màu trắng và xương cách màu xanh đậm.

Thân người Lữ Nhất Hải lập tức dừng lại và rơi xuống.

Lúc rơi xuống đất, vì không có hai tay cân bằng nên hắn lạng choạng rồi ngã bệt trên mặt đất.

Toàn thân hắn gần như đã ngâm trong huyết nhục.

Hàn Tiểu Tranh gần giọng: “Kiếm này là thay Đoạn cô nương chém!”, liền lúc này nghe tiếng Hạ Vũ cao giọng nói: “Hỏi hắn thuốc giải!”

Hàn Tiểu Tranh trong lòng rung động, nghĩ thầm nếu không có thuốc giải, e rằng tính mạng của mình và Đoạn Như Yên đều không xong.

Kế đó, Hàn Tiểu Tranh tiến lên một bước, lưỡi kiếm vung ra đặt ngay đỉnh đầu Lữ Nhất Hải, trầm giọng nói: “Đưa thuốc giải ra!”

Lữ Nhất Hải đột nhiên cười lớn, cười một cách quỷ dị đáng sợ: “Hô hô hô... ta giao ra thuốc giải, người cũng sẽ giết ta! Đã như thế thì ta có chết cũng kéo theo hai người sau lưng!”

Hàn Tiểu Tranh cười lạnh lùng nói: “Người không đưa, không lẽ ta không biết tự mình lấy sao?”

Hàn Tiểu Tranh đưa tay về hướng Lữ Nhất Hải.

Bấy giờ, Lữ Nhất Hải hai tay bị phế, căn bản đã không còn khả năng phản kháng.

Nhưng vào lúc này, trong mắt Lữ Nhất Hải lóe lên một tia sáng kỳ dị.

Sau đó, liền thấy hai chân hắn cong lại rồi bắn đi, người hắn liền phóng ra phía sau.

Phía sau hắn không xa là một bức tường kiên cố, Hàn Tiểu Tranh bị cử động cổ

quái của hắn làm cho giạt mình.

Nhưng trong lúc giạt mình đó, thân người của Lữ Nhất Hải đã nặng nề đập vào bức tường.

Chỉ nghe một tiếng “ình”, cánh cửa lớn duy nhất của gian nhà này đột nhiên từ phía trên rơi xuống một bản thép lớn, phong bế cửa đi.

Trong nhà lúc này lại chìm vào một bức màn tối tăm. Hàn Tiểu Tranh vừa sợ vừa giận, nghiêng mình một cái, song chưởng vung ra, kinh lực vô hình như bài sơn đảo hải cuồn cuộn tuôn ra.

Một tiếng “choang” dội lại, hiển nhiên chưởng lực của Hàn Tiểu Tranh không phải đánh vào không trung.

Hàn Tiểu Tranh thét lớn: “Lữ Nhất Hải! Người còn phải nhận thêm một kiếm nữa mới được chết! Ta phải thay cha ta giết người!”

Trong bóng tối vọng lên tiếng của Lữ Nhất Hải đã không còn giống tiếng người nữa: “Bọn... bọn người... bọn người toàn bộ đều... đều... đều phải chết!”

Sau đó, không còn âm thanh nào nữa.

Trong phòng tạm thời xuất hiện một sự trầm lặng chết chóc.

Đột nhiên có một tiếng kêu lớn: “Có nước! Có nước đang từ từ tràn vào!”

Trong phòng lập tức vang lên một tràng tiếng kêu đáng sợ.

Lại có người nói: “Mau đánh vỡ vách tường bốn phía!”, lại có một người khác nói: “Nước thì có gì đáng sợ?”, nhưng giọng nói của hắn cũng có chút biến đổi, rõ ràng là trong bụng hắn cũng không đáy.

Trong một gian phòng để thi thể như vậy lại xuất hiện nước, tuyệt đối không phải là chuyện bình thường. Lúc này, hai bên đã không còn để tâm đến giao chiến, đã có mấy người bắt đầu xung kích vào vách tường bốn phía! Tiếng “koong koong” không ngừng vang lên, đó là bản thép bị tràng kích mới vang lên thanh âm như vậy.

Một giọng nói tuyệt vọng cất lên: “Là bản thép! Chúng ta không ra ngoài được nữa!”

Kỳ thực, Hàn Tiểu Tranh đã sớm đoán ra điều này, vì chưởng lực Hàn Tiểu Tranh huy kích Lữ Nhất Hải nặng đến ngàn cân, nếu là tường đá thì đã sớm bị vỡ tung rồi.

Hàn Tiểu Tranh gọi: “Đoạn cô nương, Hạ cô nương!”

Không xa nơi đó có giọng trả lời cất lên.

Hàn Tiểu Tranh vội nói: “Hai cô mau nắm tay nhau tiến sang bên đây! Tốt nhất là đẩy một cái giá gỗ đi sang đây!”

Bấy giờ, những người khác đang kinh hoảng tìm lối ra, tiếng “bình bình bang bang” vẫn vang lên không ngừng, không còn ai chú ý đến ba người họ nữa.

Một lúc sau, hòng Hàn Tiểu Tranh bị một vật gì đó đụng phải, đưa tay ra sờ thử ra là một cái giá gỗ, vội vàng hỏi: “Là hai vị cô nương ư?”

“Là bọn ta!”, bên kia truyền lại giọng nói của Đoạn Như Yên.

Hàn Tiểu Tranh thở phào, vội lần theo cái giá gỗ đi qua, cuối cùng cũng sờ tới được hai người bọn họ. Lúc này, nước trên mặt đất đã lên đến cổ chân.

Đột nhiên có người la lớn: “Ngứa quá! Nước này có độc!”

Trong phòng liền loạn cả lên.

Hạ Vũ cũng hốt nhiên nói: “Không sai, ta cũng có cảm giác này!”

Hàn Tiểu Tranh hoảng hốt nói: “Mau lên giá gỗ!”

Ba người tung thân, tề tề nhảy lên giá gỗ.

Trong bóng tối chợt vang lên một tràng tiếng kêu la, mắng chửi:

“Mau để ta lên!”

“Xéo!”

“Ai da! Con bà người, cả ông mà người cũng chém!”

“Chém người đấy!”

Rõ ràng đã có người vì tranh đoạt giá gỗ mà đánh nhau, theo lý thì số giá gỗ là đủ dùng, nhưng vì trong lúc tâm hoảng ý loạn nên có giá trống mà không có người lên, chỗ có nhiều người thì lại giành nhau mà lên.

Một giọng nói lọng ngọng cất lên: “Đường chủ hiểm độc quá! Cả bọn huynh đệ chúng ta vì lão xuất sinh nhập tử cũng nỡ bỏ lơ!”

Lại có một giọng the thé mắng lớn: “Cái quỷ đường chủ gì! Cả huynh đệ cũng không ngó tới! Coi như tao mù rồi, nếu tao có thể sống mà thoát ra, ngày sau không đào mồ cuộc mả nó ra không được!”

Thêm một giọng oán trầm cất lên: “Lần này sợ tới mồ mả cũng không có!”

Có người ứng lời: “VẬY CŨNG ĐÚNG!”

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh bỗng thấy cảm khái, một người nếu khi sống làm ác, kết quả sau khi chết lại như thế đấy!

Trong phòng lặng yên chốc lát, lại có người lên tiếng: “Hay là đi bít lại chỗ nước chảy vào tốt hơn!”

Giọng nói chưa dứt thì đã có người cắt ngang: “Người biết nước chảy vào ở chỗ nào? Dù có biết thì người có dám xuống không? Người trượng nghĩa một chút xuống đi!”

“Con bà người! Người ở đây chờ chết nhé!”

“Tao chết rồi người còn có thể sống sao?”

Đột nhiên có tiếng “bình bình”, “ai da” ở trên nóc nhà.

Kế đó lại có người lên tiếng oán thán: “Ác độc thật! Phía trên cũng có bản

thép!”

Hàn Tiểu Tranh lúc này mới biết có người muốn tìm lối thoát từ phía trên. Hàn Tiểu Tranh không khỏi bồn chồn, không ngờ ngay cả trên đỉnh đầu cũng có bản thép.

Xem ra lần này Lữ Nhất Hải đã có tính toán từ trước, muốn bắt cho bằng được Đoạn Như Yên và Hạ Vũ.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ qua một lượt rồi nói với hai người Đoạn Như Yên: “Hai vị cô nương ở đây đừng nhúc nhích, ta lên trên xem thử!”

Nói xong, Hàn Tiểu Tranh đề chân lực vận vào thân kiếm, sau đó bay lên như một con dơi.

Trong chớp nhoáng người Hàn Tiểu Tranh sắp đụng vào bản thép trên đỉnh, kiếm của Hàn Tiểu Tranh ngừng tập với nội lực kinh người, vạch ra một đường.

“Koong” một tiếng vang lên, một lằn sáng chói lòe xẹt lên bắn ra hàng loạt tia lửa.

Tất cả âm thanh trong phút chốc đều ngừng lại, cả bọn đều bị ánh lửa nguồn sáng mạnh mẽ này làm ngớ người ra.